

REPÜLJ,

 Szitakötő!

Verseket írt.
Titkolózott és hazudott.
M meghalt.

finep
selection

CHIARA

C H I A R A

REPÜLJ, szitakötő!

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

1.

*mindig a lovag akartam lenni
soha nem a királylány
esetleg szörnyeteg vagy sárkány
bármilyen inkább
mint egy
tehetetlen
lány*

— elcseszett szereposztás

EMLÉKEK KENIK ÖSSZE A LELKEM, feketével, mint a varjak szárny-
csapásai odakint az eget. Madarak bennem, komorsötét árnyak.
Rebbennek, tovatűnnek.

A földszintről tompán felszűrődik a vendégek hangja. Odalent kellene lennem, én mégis a szobámban állok, az ablak előtt, és a szitakötős nyakláncomat babrálok, miközben a fakószürke felhők vonulását, a kitarítón, zordan szemerkélő esőt és az ősz kopottra ázott színeit figyelem.

A nyakláncot Mátétól, a legjobb barátomtól, az én félig-meddig bátyámtól kaptam öt évvel ezelőtt, a tizennyolcadik születésnapomra. Egyszerű, vékony ezüstlánc, aprócska, szitakötőt formázó medállal. A szitakötő egyik szárnyát vöröses mézszínű borostyánkő díszíti.

Máté azt mondta, azért ezt választotta, mert a kő színe a hajamra emlékeztette; a szitakötőt pedig nem kellett megmagyaráznia.

Megszorítom a medált, a szitakötő szárnyai a tenyerembe mélyednek.

Szitakötő, vagyis vízipille. Pille. Csak Máté szólít így, tőle kaptam ezt a becenevet, mert – ugyan nem emlékszem rá, de épp elégszer mondtam el vele a történetet ahhoz, hogy pontosan magam előtt lássam – háromévesen a víztározónál addig-addig kergettem egy égszínkék szitakötőt, amíg el nem estem. Egy nagyobb kődarab felhasította a bal tenyeremet, két öltéssel kellett összevarrni. A sebhely az életvonalamon húzódik, ezért ha valaki nem tudja, mit keressen, nem veszi észre.

Állítólag, bár ezt nehéz elhinnem, egyetlen könnycseppet sem ejtettem, sem akkor, amikor elestem, sem később, a kórházban. Máté szerint pont olyan lenyűgöző voltam, mint a szitakötő, amit olyan lelkesen hajkurásztam.

Ellazítom a kezem, de a bőröm tompán sajog ott, ahol a szárnyak belemélyedtek.

Vajon hány perce jöttem fel? És tényleg muszáj visszamennem? Nem lehetne, hogy inkább itt maradjak?

Ha lemennék, sorra jönnének az emberek, hogy azt mondják, „őszinte részvétem”. „Olyan fiatal volt.” „Mennyi minden állt még előtte.” „Tragédia.”

De ezek csak szavak, kilúgozott, üres szavak, és már nem akarom hallani őket. Egyedül szeretnék lenni, egyedül akarom gyászolni a húgomat, aki még tizennyolc éves sem volt, és most egy mahagóni bükkfa koporsó párnázott gyomrában fekszik, mélyen a föld alatt.

Nem csak őt temettük el ma. A jövőt is, aminek a része kellett volna, hogy legyen. Azt a világot, amiben ő is benne volt.

A fájdalom, ami azóta bennem van, hogy apa egy héttel ezelőtt felhívott, most olyan éles és hasogató, mintha penge tépne a húsemba.

„Az Ördög-hasadéknál... ma reggel találtak rá... még... még nem hozták fel a testét” – halloom újra, a szavak beleégtek az agyamba; apa szaggatottan, akadozva beszélt, sápadt hangon, úgy, mint ha az értetlenség, a tehetetlenség minden színt és erőt kiszipolyozott volna belőle.

Nem akartam elhinni, nem értettem.

A kishúgom lezuhant az Ördög-hasadéknál, és szinte a felismerhetetlenségig szétroncsolódott a teste, míg én aznap este sok-sok kilométerrel arrébb egy bárban voltam, mert a szobatársam, Sameen elrángatott, mondván, nem lóghatok mindig a telefonon és nem bújhatom folyton a könyveket, de annyira nem is bántam, mert találokoztam egy nagyon helyes dán sráccal.

Sameen aznap az épp aktuális pasijánál aludt, a dán srác pedig az én ágyamban.

Elengedem a nyakláncot, és magam mellé ejtem a kezem. A tekintetem újra átzuhan az ablakon, ki az esőbe, a karmokként nyújtózkodó, üszkösfekete juharfaágak és a rajtuk gubbasztó varjak felé.

Az ajtó zsanétjainak elvesző nyikordulása feltépi a csendet, a vendégek zaja már nem tompa, hanem bántóan harsány. Megfordulok, és kihúdom magam.

Anya áll a küszöbön. Mint mindig, most is tökéletes. A fekete kosztüm gyűrődés nélkül simul karcsú testére, a sminkje kifinomult, karamellszőkére festett haja feszes, elegáns kontyban. Senki nem mondaná meg róla, hogy most temette el a kisebbik lányát, és nem értem, hogy tudja tartani magát még most is, hogy lehet, hogy nem örjöng, nem sír, és hogy lehet a tekintete pont olyan rideg, mint bármikor máskor.

– Laura, mégis mit csinálsz itt? Azok az emberek odalent miatunk és a húgod miatt vannak itt, az a minimum, hogy fogadod a részvétnyilvánításukat.

Talán a három hónap távollét tehet róla, vagy pusztán a gyász, hogy legszívesebben azt mondanám neki, nem bírom tovább odalent, és ebben a pillanatban magasról teszek rá, mit diktál az illem, az udvariasság vagy a kötelesség. De rég megtanultam, hogy anyával vitatkozni olyan, mint dühöngő viharban állni, fenyegető sötétbe borult égbolt alatt, és arra kérni a felhőket, hogy vonuljanak tovább. Épp ezért összeszorítom a számat, és visszakényszerítem a torokomon felfelé kapaszkodó szavakat.

– A mosdóba kellett mennem – hazudom, olyan természetesen, mintha vér helyett hazugságok csörgedeznének az ereimben.

Persze ez igazából nem magyarázat arra, mit keresek a szobámban, hiszen a mosdó a folyosó végén van. Anya azonban ezt nem jegyzi meg, csak kimeríten biccent egyet.

– Jól van. Szedd össze magad, aztán gyere le! – utasít minden gyengédséget nélkülözve, mintha súlyos jellemhiba lenne, hogy képtelen voltam tartani magam, és ne adj' isten, az emberek láthatták a könnyeimet.

Ahogy kimegy a szobából, az ajtót jelzésértékkal nem csukja be maga után.

Várom néhány másodpercet, aztán nagyot nyelek, lesimítom a csipkeszegélyes, fekete egyberuhámat, és ökölbe szorítom a kezem – a körmeim a bőrömbé vájnak, és tudom, hogy apró, félhold alakú bemélyedéseket hagynak maguk után.

A fizikai fájdalom valóságos, segít egyben maradnom. Segít magamban maradnom. És nem engedi, hogy bármi mást érezsek rajta kívül.

Menni fog, képes vagyok rá.

Megemelem az államat, és elindulok. A meleg pasztellszínekkel és fenyőbútorokkal teli szoba után megcsap a folyosó hűvös személytelensége. Krémszín falak, bézs függönyök és szőnyegek, fehér

bútorok, pedáns rend és tisztaság, akár egy szállodában – minden anya ízlését tükrözi, a házunk ugyanolyan rideg, mint ő.

A lépcső előtt megtorpanok, és végignézek az előtéren, hátha itt van valahol Máté, mert most szükségem lenne rá, csak arra, hogy mellettem álljon, és ne érezzem magam olyan átkozottul egyedül – mert ha ő velem van, soha nem érzem magam egyedül.

De nem látom sehhol. Elnyomok egy sóhajt, és beletörődöm az elkerülhetetlenbe.

Mire leérek, és elvegyülök az emberek között, a gyászt és a fájdalmat a szívem mélyére űzöm, csak a megszokott frázisok és a hamis mosolyok maradnak.

Közben mintha eltűnnék valahol magamban.

Csak akkor térek vissza a valóságba, amikor apa megszólal, hogy egy kis figyelmet kérjen a vendégektől. Anya egy tálcát hord körbe, rajta feles poharak, bennük kortynyi, színtelen pálinka. Mikor hozzám ér, figyelmeztető pillantást vet rám, ami egyértelművé teszi, hogy elvárja, én is igyak a húgom emlékére. Elveszek egy poharat.

A családban köztudott, hogy nem szeretem a pálinkát – pedig nagyon igyekeztem, hogy megszeressem, hiszen azért tanulok, hogy ha eljön az idő, átvehessem apától az üzlet vezetését, és mégis hogy néz az ki, ha olyasvalaki vezet egy neves pálinkafőzdet, aki nem szereti a pálinkát? De mindegy, mennyire iparkodtam, nem jártam sikerrel – képtelen vagyok megszokni, ahogy a pálinka végigperzseli a torkom, és köhögésre ingerel.

– Ez a pálinka abban az évben készült, amikor a kisebbik lányom megszületett – kezdi apa kissé rekedten, darabosan.

Olyan, mintha az alatt a három hónap alatt, amíg távol voltam, megöregedett volna. Mintha mélyebbek lennének a ráncok az arcán, mintha több ősz hajszála lenne, és... valahogy még robusztus alkata sem olyan tekintélyt parancsoló, mint máskor. Halványbarna,

már-már sárgás „tigrisszemében”, amit örököltem tőle, csakis fáradtság tükröződik, a tekintete üres – olyan üres, mintha többé semminek sem látná értelmét.

Talán többé nincs is értelme semminek.

– Az első cseresznyepálinkánk. Ez a legelső elkészült palack, én magam ragasztottam rá a címkét. Félretettem, hogy majd Karina tizennyolcadik születésnapján bontsuk ki.

Apa nem mondja ki, mégis ott lebeg a levegőben, hogy „de Karina már soha nem fogja betölteni a tizennyolcat”. Könnyek csípiák a szemem.

– Köszönöm, hogy eljöttek, köszönöm, hogy osztoznak velünk a gyászban. Felfoghatatlan ez a veszteség... – Apa egy pillanatra lehunyja a szemét. Most nem az a mindig szilárd, kimért üzletember, aki sosem engedi látni az érzelmeit; a falai leomlanak, és a fájdalom kiszökik mögüjük. – A kislányomra, Karinára! – emeli meg végül a poharat, aztán egyetlen húzással lehajtja a pálinkát.

Követem a példáját. Az ital égeti a torkom, a nyelőcsövem, de meglepő módon nem sarkall olyan erősen köhögésre, mint máskor, és egész kellemes aromát hagy maga után a számban. Napfény és alkonyat és nyár. Illik Karinához. *Illett volna...*

Miután a vendégek újra beszédbe elegyednek egymással, kábán lépnek egyik csoporttól a másikig. Nem ettem ma semmit, tegnap este pedig csak néhány falatot sikerült leerőltetni a torkomon, így lehetnyit még ezt az egyetlen korty pálinkát is megérezem. Bármit mondanak az emberek, hagyom, hogy a szavak átfolyjanak rajtam, nem töröm magam, hogy megragadjam az értelmüket. Mintha üvegből lennék, amin akadálytalanul hatol át a fény.

Ha tényleg üvegből lennék, talán senki sem venne észre. Üveglány, láthatatlan és üres és hideg...

Hideg, hideg, hideg...

Mint a gondolataim, mint a fájdalom bennem, mint a jövő, aminek másként kellett volna történnie, mint ahogyan történni fog.

– ...a húga eredeti, megkapóan őszinte verseket írt – ragadja meg egy félmondat a figyelmem.

Karina tanáraival szemközt állok, eddig csak fél füllel hallgattam, miről beszélnek. Összevont szemöldökkel pillantok Zigler Ádám tanár úrra, Karina magyartanára és egyben osztályfőnökére. A negyvenes évei elején jár, engem is tanított középiskolában, csak engem töriből. Kedvelem őt, bár szigorú tanár, de igazságosan az, és ugyan annyira gyorsan és annyira sokat kellett nála jegyzetelni, hogy majd leszakadt a kezünk, de érdekfeszítően tudott mesélni, magyarázni.

– Tessék? – kérdem zavartan, miközben azon igyekszem, hogy beilleszsem ezt az apró információmorzsát abba a képbe, ami számomra Karina volt.

De nem találom a helyét.

– A versei – ismétli meg Zigler tanár úr. Szerintem nem látja rajtam, hogy sokkolt – ebben jó vagyok, a pókerarcban. – Szeptemberben megkeresett, hogy idén szeretne részt venni az iskolaújság szerkesztésében, az irodalmi rovat kapcsán árulta el, hogy verseket ír. Azt hiszem, véletlen elszólás volt. – Szomorú mosolyra húzódik az ajka, finom barázdák rajzolódnak ki simára borotvált arcán, a tekintete el-lágyul. – Később bátortalanul megmutatta az egyiket. Szinte szó szerint emlékszem rá, arról szólt, hogy mindig inkább a lovag lett volna, semmint a királylány. Erős hangja volt, szókimondó, nyers. Különleges.

Dermedten állok, még csak nem is pislogok. Karina mesélt nekem az iskolaújság szerkesztéséről, imádta, hogy ezzel foglalkozhat, de arról soha nem szólt egyetlen árva szót sem, hogy verseket írna. Hogy lehet, hogy Zigler tanár úrnak elmondta, de nekem nem? Vajon mióta írt? Miért nem beszélt róla soha?

Megnedvesítem az ajkam, de fogalmam sincs, mit mondjak, a gondolataim szürkék és alaktalanok. Megdörzsölöm a tenyerem – és csak ahogy tudatosul bennem a mozdulat, veszem észre, hogy valami furcsa érzés bizsergeti a sebhelyem. Olyasféle, mint amilyen a zibbadás – mikor mintha gyors egymásutánban ezernyi tű fúródna az ember bőrébe.

– Bocsánat – csendül mellettünk egy erőtlén hang.

– Áron – fordulok Karina legjobb gyerekkori barátja felé alig leplezett hálával. – Ugye megbocsátanak? – pillantok vissza Karina tanáira.

– Persze, menjen csak – feleli Zigler tanár úr.

Biccentek, és kicsit arrébb lépek.

– Beszélhetnénk négyszemközt? – kérdi Áron olyan halkán, hogy csak én halljam.

– Igen – intek az előtér felé a fejemmel. Egymás mellett lépünk ki a nappaliból, majd a lépcső árnyékába húzódunk.

Áron a kezét tördelve áll meg velem szemben. A temetésen nem tűnt fel, talán azért, mert olyan megveszekedetten igyekeztem tartani magam, de most észreveszem, mennyire nyúzottan fest. A halványzöld szempár alatt lilás árnyék sötétlik, a szeme véreres, az arca sápadt és beesett.

Tizenegy hónappal idősebb Karinánál, már felnőtt, most mégis azt a kislít látom benne, aki mindig visszafogta az én bohókás, olykor túlságosan szeleburdi kishúgomat. Áron amolyan igazi rendes srác, nem kocka, de intelligens és okos, jó tanuló, aki nem keveredik balhékba. Karina teljes ellentéte, mégis mindig jól megértették egymást.

– Karina... – Elcsuklik a hangja. Végigszánt a haján, a világosbarna tincsek ziláltan merednek összevissza. – Véletlenül hallottam

valamit, és... ne haragudj, hogy felhozom, de nem tudom, kitől kérdezhetném meg, és nem tudom elhinni, Lora...

Összeszorul a torkom. Ezt a becenevet Karina ragasztotta rám, amikor kisebb korában rákattant *A farm, ahol élünk*re, amiben a főszereplő nevét Lorának ejtették.

Áronon kívül csak Karina szólított így.

Szaporán pislogva űzöm el a könnyeket, és Áronra koncentrálok.

– Semmi baj. Mit hallottál? – A hangom gyengéd biztatás.

Áron behunyja a szemét, és úgy tűnik, nehezebbre esik újra rám nézni. A tekintete tele van gyötrődéssel és... mérhetetlen fájdalommal.

– Apukád... apukád azt mondta, Karina öngyilkos lett.

Bennem reked a levegő. Úgy lépek hátrébb, mintha ugyan elmenekülni készülnék Áron szavai elől.

– Tessék?

Áron szája megremeg.

– Apukád...

Nem akarom újra hallani.

– Áron, ez lehetetlen. Nem... Nem... – A fejemet rázom, az ajkam is mozog, de hang már nem jön ki belőlem.

Áron biztosan félreértett valamit. Nem lehet máshogy. Igen, biztosan így történt.

Mély levegőt veszek, és bár a szívem riadtan kalapál, olyan higgadtan szólalok meg, amennyire csak képes vagyok rá.

– Áron, nem lehet, hogy félreértettél valamit?

– Nem – leheli. – És... aznap reggeltől esett, szóval mégis mit keresett volna Karina az ördög segglyukánál? – kérdi, a helyi gúnynevéen említve az Ördög-hasadékot. – És hogy zuhanhatott le, mikor pontosan tudta, hova ne lépjen? A pokolba is, mindannyian tudjuk! Ráadásul Karina még fel is mászott egyszer, emlékszel?

Persze hogy emlékszem...

A középiskolások körében ez egy amolyan bátorságpróba, rendszerint a szalagavató után. Nincs olyan év, hogy ne sérülne meg valaki, ennek ellenére mégis mindig akadnak olyan vállalkozó szellemű diákok, akik úgy gondolják, nekik majd sikerül megmászni az Ördög-hasadék sziklafalát – természetesen soha nem a szakadék közepén, a legmagasabb részen, hanem még az elején. Az kevésbé veszélyes szakasz, nem olyan meredek, nincsenek élesre csiszolt sziklák, sok a kapaszkodó, és több keskeny párkány is akad, ahol meg lehet állni – a legtöbben azonban így is csak a negyedéig jutnak.

Karina tavaly egy végzőssel járt, aki elhívta a szalagavatóra. Később azt mesélte, nem a srác kedvéért csinálta, hanem az izgalom kedvéért. Ő nem állt meg, nem az a típus volt, aki bármit feladna, ha végig akarja csinálni – szóval felkapaszkodott egészen a hasadék tetejéig. Utána kisebb hőssé avatták a suliban.

Az emlék ellopja előlem a levegőt, ellopja a szavakat, és hiába igyekszem feldolgozni, amit Áron mondott, hiába keresnék választ a kérdéseire, csak Karinát látom magam előtt, tele étellel, vidáman, és a mellkasom mintha összepréselődne...

– És tudom, hogy... Karina füvezett – toldja meg Áron. – Talán volt más is...

– Várj! – emelem fel a kezem. – Karina füvezett?

Áron grimaszolva bólint. Elhűlve meredek rá. Karina ivott ugyan, ha bulizott, de nem mértéktelenül, nem szeretete tompítani a világot, mindent a lehető legteljesebben meg akart élni és tapasztalni. Még ha csak kipróbálta volna a füvet, azt érteném, végül is a cigit is kipróbálta – egyetlenegyszer, de utálta. Hogy kattanhatott volna rá a fűre?

– Biztos vagy benne?

Áron bocsánatkérően pillant rám, és megint bólint.

– És ha... ha aznap délután is szívott, talán nem gondolkodott tisztán, és akkor... – Nem képes újra kimondani, csak néz rám két-ségbeesetten. Mint aki maga sem akarja elhinni, amit mond, még-sem képes legyŰrni a kételyeit.

Eszembe jutnak Zigler tanár úr szavai, a vers, amit említett. Kari-na tényleg soha nem akart királylány lenni, egyetlen farsangon sem engedett anya nyomásának, és az óvodai fotózásokon sem hagyta magát. Egyszer – dacból talán, vagy mert tényleg erre vágyott – va-lóban lovagnak öltözött be.

Emlékszem a fotóra, ami akkor készült róla. Hiányzott elöl egy foga, csorba, büszke mosolyú, kétcopfos kislány, talpig szürke mű-anyag páncélban, felszegett állal, acélos tekintettel.

Mint aki arra készül, hogy meghódítsa a világot.

Mint aki semmitől sem fél.

Mint aki legyőzhetetlen.

És Karina tényleg legyőzhetetlen volt.

– Nem, Karina nem ölte volna meg magát – nézek Áron szemé-be. Nem hagyhatom, hogy ezt higgye, hogy büntudat gyötörje, mert valamit nem vett észre. Megfogom a kezét, és megszorítom. Nyirkos a tenyere. – Ha be is volt tépve, talán csak megcsúszott. Baleset volt.

De ahogy kimondom, hozzám törleszkedik a kétely. Talán nem ismertem a hűgomat, nem úgy, ahogy hittem, hogy ismerem. Hi-szen nem tudtam a verseiről, nem tudtam a fűről.

Miért nem bízott bennem Karina?

A gondolatra fájdalom karcolja össze a szívem, a kétely pedig fel-erősödik, és méregként jár át. Végül is ki tudja, mi mindenről nem tudtam még...

2.

eltört
benne
a
valóság
és
nem
tudta
hogyan
építsen
újat
szilánkokból

– tényleg mindig újra lehet kezdeni?

ARONBÓL KISZAKAD EGY SÓHAJ, beesik a válla, a szemét könnyek futják el.

– Köszönöm – súgja rekedten. – Most... én... – Nem fejezi be, csak a bejárati ajtó felé int, és mielőtt elsírná magát előttem, hátat fordít, és szabályszerűen elrohan.

Vajon mit hallhatott pontosan? Miért mondta volna apa, hogy Karina öngyilkos lett? Ennek semmi értelme. Lépek egyet, de aztán tétován megállok. Áron most zaklatott, nem kavarhatom fel még

jobban. Talán inkább apát kellene megkérdeznem, ha már elmentek a vendégek.

– Bocsánat, mi, ööö... szia, Laura!

Karina két legjobb barátnője bukkan fel mellettem. Mindkettőjük szeme vörös és duzzadt a sírástól. Óvodáskoruk óta ismerem őket, sokat aludtak nálunk, és Karina is náluk.

– Sziasztok! – erőltetek magamra egy újabb vérszegény mosolyt.

– Őszinte részvétünk – motyogja megilletődve Dorka. Kislányos, magas hangja még a szokottnál is vékonyabb. Látszik rajta, hogy ugyanúgy üresnek találja ezeket a szavakat, mint én, csak fogalma sincs, mi mást mondhatna helyettük.

– Köszönöm.

– Tartunk egy megemlékezést ma este az Ördögbarlangban – hadarja Orsi, közben megigazítja a szemüvegét, amit rendszerint olyankor tesz, ha ideges. Zavarba hoz, hogy ezúttal ezt én váltom ki belőle. – Nem tudjuk, szeretnél-e eljönni, de... hát, gondoltuk, inkább szólunk, ha mégis.

– Ez nagyon kedves tőletek. Ott leszek. – Nem tudom, miért mondom ezt. Nem tudom, miért akarok ott lenni. De valamiért akarok. Talán mert biztos vagyok benne, hogy az a megemlékezés őszinte lesz, és ezért szükségem van rá. Vagy csak el akarok szabadulni itthonról.

– Oké. Nyolctól kezdünk, és... szóval, ha akarsz, te is mondhatysz majd pár szót, persze nem kell, vagy ilyenek... – hallgat el zavartan Dorka, és bátortalanul néz rám.

A levegő hirtelen elnehezedik a tüdőmben.

– Elnézést, elrabolnám Laurát – zendül mögöttem egy kellemesen mély, finoman érdes hang.

Fellélegezve fordulok el a lányoktól. Ahogy a tekintetem rátalál Mátéra, puha megkönnyebbülés gyűrűzik végig rajtam. Nemcsak

azért, mert megmenekülök attól, hogy választ kelljen adnom, hanem azért is, mert ő Máté. Mindig ő jelentette számomra a biztonságot – rendíthetetlen szikla a tomboló tenger közepén.

– Ööö, oké – motyogja Dorka.

Kényszerítem magam, hogy visszaforduljak a lányok felé, el Mátétól, el attól a békétől, ami minden ellenére szétbomlik bennem, ahogy összekapcsolódik a tekintetünk.

– Hát akkor... majd találkozunk. – Dorka a mutatóujja köré csavarja egy aranszín fürtjét, és megszeppent pillantást vet Mátéra.

Máté általában ezt váltja ki az emberekből. Egyszerre csodálják őt és tartanak tőle. Erős és magabiztos a kiállása, és van benne valami kérlelhetetlen szigorúság, valami keménység. Csak keveseknek engedi, hogy megismerjék a gyengéd oldalát is.

– Igen, nyolckor – bólogatok.

Dorka és Orsi megereszt még egy félszeg mosolyt, aztán eloldalognak a nappali irányába.

– Úgy láttam, kényelmetlenül érzed magad – jegyzi meg Máté halkán.

– Jól láttad – mosolyodom el bágyadtan, majd a dereka köré fonom a karom, és hozzásimulok. Átölel, szorosan.

– Szia, Pille! – súgja a fülembé.

Azt hiszem, amióta hazaértem, most először engedem el magam igazán. Mintha ezernyi folyton feszülő-fájó görcs oldódna szét bennem egyetlen elhaló sóhaj kíséretében, ahogy átadom magam az ismerős karoknak. Érzem Máté ingének friss öblítőillatát, de mögötte felsejlik egy másik illat, és emlékeket csal elő belőlem, meglebbenek a tudatom peremén, alig jelen levőn, mégis biztonságot adva. Különös, megnevezhetetlen illat ez, egyszerre édes és hűvös – holdfényes nyári éjszakákat idéz, csendet és békét, könnyű és puha álmokat.

Máté természetesen ott volt a temetésen, de akkor nem ölelt meg – és nem is sejtettem, mennyire hiányzott, hogy megtegye.

Hogy mennyire hiányzott egy ölelés.

Sem anya, sem apa nem az az ölelkezős típus. Apa kisgyerekként veszítette el az édesanyját, a tragédia után az édesapja az alkoholban keresett vigaszt, így aztán apa csak magára számíthatott, és azt hiszem, sosem tapasztalta meg, mit jelent a gyengédség, ezért aztán nem tud mit kezdeni vele. Anya pedig egyszerűen nem helyesli az érzelmek nyílt kimutatását, mert „az érzelmek sebezhetővé tesznek”, és szerinte soha nem szabad megadni a lehetőséget másoknak arra, hogy kihasználjanak – nem tudom, miért lett ennyire merev és bizalmatlan, mert az biztos, hogy mama és papa nem így nevelte.

A nagyszüleimnél fesztelenebb és közvetlenebb emberekkel soha nem találkoztam. Papa egész életében taxizott, ami megkövetelte, hogy könnyedén szót értsen az emberekkel, mama pedig óvónőként dolgozott. Mindig a jót feltételezték másokról, és tele voltak szeretettel. Karina imádott náluk nyaralni, pont olyan szertelen természet volt, mint ők ketten.

Máté elhúzódik, megfogja a vállamat, és mélyen a szemembe néz. Magasabb nálam, picit felfelé kell fordítanom a fejem, hogy lássam a szemét. Halványzöld szempár, pókháló-vékonyágú ráncokkal a sarkában.

– Ne haragudj, hogy csak most érkeztem. Apa megkért, hogy vigyem haza őket.

– Anyukád jól van?

Elvira pár hete kapott csípőprotézist, még mankóval jár – fárasztó és nehéz lehetett neki ebben az esős, saras időben a temetőben közlekedni, mégis ott volt akkor is, amikor leeresztették a koporsót a földbe.

– Igen, csak kimerült. Természetesen próbálta tagadni, mindenáron el akart jönni, de tudod, milyen apa; nem fogja hagyni, hogy túlerőltesse magát. – Ahogy elhallgat, gyengéden pillant rám. – Nem akarsz levegőzni egy kicsit?

Nem kérdezi meg, hogy vagyok, látja rajtam. Talán ő az egyetlen, aki mindig is átlátott az álarcaimon.

– De.

Megfogja a kezem, elvezet az étkező és a konyha mellett, ki az egész ház hosszában végighúzódnó, fedett hátsó teraszra. Amint kilépünk, megcsap a hideg, esőillatú levegő – kicsit magamhoz térít a rám telepedett kábulatból.

Ahogy a kovácsoltvas korláthoz lépek, szél borzolja össze a levegőt, néhány másodpercre felerősödik és hevesebbé válik az eső kopogása a tetőn és az udvarunkat szegélyező fenyők panaszos susogása. Libabőrös leszek a hidegtől, magam köré fonom a karom.

– Tessék, meg ne fagyj nekem – teríti a vállamra a zakóját Máté. Érzem rajta az illatát, a nyáréjszakák édes-hűvös illatát.

– Köszönöm – pillantok felé hálásan, amikor megáll mellettem.

Biccent, de nem néz rám, a kopár, eső áztatta kertet figyeli. Jövő héten már decembert írunk, talán havazni is fog. Karina imádja... *imádta* a havat.

Sötétség kúszik a szívdobbanásaim közé.

Pillanatokra mintha elfelejteném, hogy Karina már nincs – mintha igazából még nem fogtam volna fel, hogy tényleg meghalt. A fájdalom árapályt játszik bennem, olykor visszahúzódnak, hogy aztán újra teljes erőből sújtson le rám.

Mintha minduntalan azt a pillanatot élném át, ott, az egyetem egyik szűk folyosójának közepén, amikor apa közölte velem, hogy a kishúgom meghalt. A pillanatot, ami mintha kettévágta volna az életemet. A pillanatot, amikor a világ megtántorodott, és én nem

vettem levegőt, és azt hittem, többé már nem is fogok. Amikor megfagytak a hangok a torkomban, és még annyit sem tudtam kipréselni magamból, hogy „tessék?”.

A rusztikus, terrakotta járólapokra ejtem a tekintetem.

A fájdalom ezúttal nem dagály, hanem szökőár bennem.

Elvesző dobbanások a mellkasom mélyén. Mintha a szívem nem tudná, hogyan kellene tovább működni.

Mélyet lélegzem, a számon át, hogy képes legyek megbabolázni a szememet égető könnyeket. Aztán újra Mátéra nézek.

– Te hallottál valamit arról, hogy Karina... hogy ami történt, nem baleset volt?

– Nem. Ki mondott neked ilyet? – vonja össze Máté a szemöldökét.

– Áron. Azt mondta, apától hallotta, de... talán csak félreértette, ugye?

Máté szemében szomorúság és fájdalom gomolyog fel.

– Áront nagyon megviselte, ami történt. Karina és ő... miután elutaztál, egyre több időt töltöttek együtt, majdnem, mint gyerekkorukban. Talán alakult köztük valami, nem tudom. Bárhogy is, magát hibáztatja, és összezavarodott. Már próbáltam beszélni vele, de...

– Megrázza a fejét. Egy apa elkeseredettsége, amiért nem tud segíteni a fiának.

Máté tizenkilenc évesen lett apuka. Nem volt nő, egyetemre járt. Nem tervezte, hogy apa lesz, de hát az életben nem tervezhetünk meg mindig mindent előre. Amikor Áron megszületett, és nem sokkal később az édesanyja lelépett, Máténak hirtelen fel kellett nőnie.

Otthagya az egyetemet, és jelentkezett a pálinkafőzdébe, anélkül, hogy akár apának, akár a saját apjának szólt volna. Az édesapja apa első befektetője és egyben a pálinkafőzde társtulajdonosa.

Mostanra Nándi visszavonult, már csak csendestárs, és Máté a ranglétra legaljáról küzdötte fel magát azért, hogy gazdasági igazgatóként most apa jobbkeze lehessen.

Mikor megszülettem, Máté tizennégy éves volt – még él az emlékeimben a kamasz fiú, aki sosem volt rest bolondozni velem. Később pedig, amikor Karina is megszületett, Máté gyakran vigyázott hármunkra, Karinára, Áronra és rám, bár én mindig úgy éreztem, hogy ketten vigyázunk a „kicsikre” – talán részben ezért lett Máté olyan, mintha a bátyám lenne, Áron pedig kicsit olyan, mint az öcsém.

– Ha gondolod, beszélhetek vele én – ajánlom fel, de Máténak nem jut ideje válaszolni, a teraszajtó halk zörrenése félbeszakít minket.

– Laura, téged kereslek. – Anya negédes hangjától borsószik a hátam.

Megfordulok. Anya mosolyogva lép felénk; szomorú mosoly, és hamis, bár ezt csak kevesen vennék észre.

– Apád be akar mutatni valakinek, gyere! És ha lehet, légy kedves.

– Ez komoly? – tör ki belőlem, mielőtt megfőkezhetném a nyelvem. Bármikor máskor szófogadóan követném őt, de most képtelen vagyok rá. Nem akarok senkivel megismerkedni, ma nem.

Anya elégedetlen pillantást vet rám, aztán Mátéhoz fordul.

– Ne haragudj, Máté, magunkra hagynál minket?

– Természetesen.

Ahogy Máté ellép mellettem, futólag megszorítja a kezem. A zakóról megfőledkezik, és mire eszmélek, már bezárult utána a teraszajtó.

– Tudom, hogy a mai nap nagyon nehéz, nekem is az, de ez még nem ok arra, hogy elhagyjuk magunkat – közli szárazon anya.

Összeszorítom a számat, és nem ellenkezem.

– Szeptemberben meghalt az öreg Saffer...

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Tudom – vágok közbe, bár nem értem, hogy jön ez ide. – Apa mesélte, azt is, hogy amint megvan a hagyatéki tárgyalás, ajánlatot tesz majd a birtokra.

Saffer bácsi már közelebb járt a százhoz, mint a kilencvenhez. Hajlott hátú, metsző tekintetű, mogorva öregúr volt, egész szép birtokkal. Ő maga már nem győzte a szilvafákat, de bérbe adta a pálinkafőzde nék a területet. A szilvapálinkánk kezdettől fogva Saffer bácsi szilváiból készült, bár korábban csak felvásárlók voltunk. De apát nemcsak a szilva miatt érdekli a Saffer-birtok, hanem a vadszedes miatt is – sehol máshol a környéken nem nő belőle annyi, mint a Saffer-birtok északi, erdőhöz közeli határán.

– Veiman Zoltán, az unokája örökölt utána – magyarázza anya –, alig két hete érkezett, most pedig itt van, hogy részvétet nyilvánítson. Kemény tárgyalópartner, és még nem döntött a birtok sorsáról, szóval nem engedhetjük meg magunknak, hogy ne legyünk kedvesek vele.

Nincs szükség rá, hogy kifejtse, tudom, hogyan érti: ha Veiman Zoltán megkedveli a családunkat, akár még előnyösebb üzletet is köthetünk vele.

– Értem – mondom halkán, beleegyezően, pedig taszít, hogy még most is csak a főzde érdekeire gondolnak. Soha nem szerettem, ha arra kértek, hogy barátkozzak valakivel, csak mert abból előnyünk származhat, de ma... ma fájdalmat okoz.

– Helyes. Vedd le ezt a zakót! Egyáltalán hogy került rád?

Nem érdekli a válasz, már fordul is el. Szó nélkül követem. Amint belépünk a házba, kibújok Máté zakójából, anya elveszi tőlem, és menet közben felakasztja az előtérben álló fogasra, aztán belém karol, és a nappali felé vezet. Engedelmesen lépdelek mellette.

Olyan vagyok, amilyen mindig – megfelelek anya és apa elvárásainak, de hosszú idő óta most először megint úgy érzem, hogy csak szerepet játszom. Mintha körülöttem minden csak díszlet lenne, én